

ชวนศิษย์ประพาศิพพรหมจรรย์

ผู้เขียนเมื่อแรกเข้าวัดใหม่ๆ พุทธศักราช ๒๕๒๗ ตอนนั้นวัดพระธรรมกายสร้างได้ ๑๓ ปีแล้ว หนังสือธรรมะของวัดที่พิมพ์ออกเผยแพร่ไม่มีเลย นอกจากหนังสือเล่มประวัติศาสตร์เล่มเดียว ที่พิมพ์เมื่อปี พุทธศักราช ๒๕๑๓ ปกสีเขียว ชื่อ **“เดินไปสู่ความสุข”** หนังสือเล่มนี้คณะผู้บุกเบิกสร้างวัดพระธรรมกาย ช่วยกันเขียนเรื่องต่างๆ ตามถนัดลงไป ส่วนมากเป็นแรงบันดาลใจที่จะสร้างวัด แล้วอธิษฐานให้ทุกตัวอักษรสามารถชวนคนมาช่วยกันสร้างวัดได้สำเร็จ ขณะนั้นคณะผู้บุกเบิกเพิ่งชุดดินก้อนแรกสร้างวัด ใช้ชื่อสถานที่สร้างวัดว่า **“ศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม”** ผู้เขียนเคยเห็นหนังสือเล่มนี้ครั้งเดียวที่ตู้หนังสือของพ่อ ตอนนั้นมีเวลาอ่านแค่ชื่อหนังสือ และเรื่อง **“ผจญมาร”** ว่าจะกลับมาอ่านอีกก็หาหนังสือไม่เจอเสียแล้ว

พอเข้ารับการอบรมในโครงการ **“รู้ตงค์วิชาการ เน้นประคู้”** พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตสิ่วท่ำนกัตั้งใจจะปั้นดินให้เป็นดาวให้ได้

ท่านว่าจะปั้นพวกเราให้เป็นนักเขียนหนังสือธรรมะ บทฝึกบทแรกที่ท่านให้ไปทำใช้ศัพท์เฉพาะว่า **ไปรับบุญ** คือให้ไปเป็นพี่เลี้ยง “**รุดงค์มาฆบูชา ๒๕๒๘**” ซึ่งเป็นการจัดชุดงค์สำหรับสาธุชนทั่วไปครั้งแรกของวัดพระธรรมกาย

ผู้เขียนพยายามติดตามฟังเทศน์ของพระเดชพระคุณหลวงพ่อกุญชรน้อย แต่ในยามที่เจ้าหน้าที่วัดมีน้อย ทุกคนมีภาระหน้าที่ล้นมือ ผู้เขียนเลยต้องตกกระไดพลอยโจน ช่วยพระเดชพระคุณหลวงพ่อรับแขกไปด้วย ตอนแรกก็แปลกใจนักหนาว่า ทำไมเวลาใครกราบ ไม่ว่าจะมากันเพียงคนสองคน หรือพากันมาเป็นหมู่คณะ พระเดชพระคุณหลวงพ่อก็มักจะพูดประโยคยาวๆ ว่า “อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน ๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าแต่งงานกันไปมีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดีก็ทำบุญได้แค่ ๕ บาท พอมีลูก สลึงเดียวก็ไม่จะมีจะทำบุญ”

แล้วถ้าเหลียวไปเห็นใครพาลูกชายมาด้วยท่านจะหันไปยิ้มเป็นกับเขา แล้วพูดว่า “เอ็งมาบวชกับหลวงพ่อดีเถลูกเอ๊ย”

ผู้เขียนไม่อยู่ในฐานะที่จะบวชได้ และแก่เกินกว่าจะไปแต่งงานกับใคร ก็เลยคิดว่าที่ท่านพูดท่านคงหมายถึงคนอื่น ไม่เกี่ยวกับเรา แต่แล้วเมื่อไม่นานมานี้เองก็หายแปลกใจ เพราะแม้เราเองก็ไม่ควรประมาท ต้องถูกตอกย้ำอยู่บ่อย

เรื่องก็มีอยู่ว่า เมื่อคราวไปปฏิบัติธรรมที่สวนพนาวัฒน์ ผู้เขียนได้พบรุ่นพี่ผู้หนึ่งร่วมมหาวิทยาลัยคนหนึ่ง เพิ่งเกษียณอายุราชการใหม่ๆ มีลูกชาย ๒ คน ซึ่งมีหน้าที่การงานมั่นคงแล้วทั้งคู่ รุ่นพี่ผู้นี้เลิกร้างกับสามีมา ๑๐ กว่าปีแล้ว ก็ได้คุยกันว่า “คนแก่ไร้คู่ที่ไม่ได้เข้าวัด เดี่ยวนี้ชักหันมาแต่งงานกันเอง หลายคู่ให้เหตุผลว่าจะได้มีเพื่อนยามแก่ แต่แล้วก็ไปกันไม่รอด ได้แต่เพื่อนแก่ ไม่ได้เพื่อนตาย ยามป่วยต้องเดี๋ยวตายให้ป่อเต็กตึ๊ง มาหามเข้าวัดจนได้... คนแก่ที่เข้าวัดแล้วนี่ ปลอดภัยนะ คงไม่มีใครมา

หลอกไปแต่งงาน”

แปลกใจว่าทำไมรุ่นพี่ผู้หญิงคนนี้จึงไปไม่ยอมเออออห่อหมกด้วยทั้งๆ ที่เคยหลงคารมเรามาหนักหนา แต่สักครู่พี่สาวคนนี้ก็แย้มพริ้มเล่าเรื่องชะตาชีวิตที่ไม่แน่นอน ประมาทไม่ได้ ในครั้งหนึ่งของชีวิตให้ฟัง

“เมื่อตอนที่พี่ไปทำงานต่างประเทศอยู่ ๕ ปี พอเข้าปีที่ ๔ มีฝรั่งมาขอแต่งงาน พี่ก็ไม่คิดอะไรพรรคนี้อยู่แล้ว อายุก็จวน ๖๐ ก็ทำเฉยๆ ไม่ได้ตอบว่ากระไร พอได้กลับมาเมืองไทยชั่วคราว ก็มากราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อดมฺมชโย ขณะนั่งรวมๆ อยู่กับคนอื่น ไม่รู้เรื่องอะไรเป็นมาอย่างไร พระเดชพระคุณหลวงพ่อบลายตามาทางพี่ แล้วพูดเปรยๆ ขึ้นว่า “ไอ้แก่นั่นแหละตัวดี” พี่สะดุ้งโหยงเลย มันเหมือนววลันหลังหะ ประมาทไม่ได้แล้วซีเรา”

เออหนอ เรื่องกามนี้ไม่เข้าใครออกใครจริงๆ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดมฺมชโย เวลาเทศน์ท่านเรียกอาการนี้ว่า กามกำเริบ ผู้ตั้งใจประพฤติพรหมจรรย์ต้องระวังเรื่องนี้ให้ดี เรื่องการมีครอบครัวนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อบเลาถึงความเห็นของคุณยายอาจารย์ว่า

“เรื่องการมีครอบครัว คุณยายพูดกับหลวงพ่อดมฺมชโยตั้งแต่วันแรกที่หลวงพ่อดมฺมชโยได้พบท่าน

คุณยายพูดเลยว่า “คุณจำเอาไว้ละ อยู่ตัวคนเดียวมีเงิน ๑๐๐ บาท ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าคุณแต่งงานกันไปมีเงิน ๑๐๐ บาท อย่างดีคุณก็ทำบุญได้ ๕ บาท ถ้ามีลูกอีกสักคน มีเงิน ๑๐๐ บาท ใครมาบอกบุญทำได้สิ่งหนึ่งก็ตายแล้วการมีครอบครัวมันตัดบุญตัดบารมีอย่างนี้แหละ”

หลวงพ่อดมฺมชโยฟังแล้วก็คิดว่า คุณยายคงพูดให้พวกพี่ๆ เขาฟัง เราไม่เกี่ยว เพราะเรามันมาใหม่ เราไม่เกี่ยว

คุณยายก็พูดอยู่อย่างนั้น พูดไปๆ ย้ายอยู่บ่อยๆ พอผ่านไปได้ ๒ ปี
รุ่นพี่ๆ เขาแต่งงานกันไปหมด เหลือหลวงพ่อยู่คนเดียว กลายเป็นฝ่าย
ชายที่มีอายุมากที่สุดในกลุ่ม เหลือยซ้ายแลขวาไม่มีใคร เราเป็นพี่ใหญ่ จึง
ค่อยรู้ว่า “เฮ้ย นี่ยายพูดกับเราหรือหรือ”

ผ่านมา ๒ ปี ถึงได้รู้ว่าคุณยายพูดกับเรา มันเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา มัน
ไม่ได้คิด เพราะฉะนั้น เรื่องนี้ก็ขอฝากพวกเราเอาไว้ด้วย ถ้าคิดจะสร้างบุญ
ให้เต็มที่ ต้องประพฤติพรหมจรรย์

วันเสาร์ที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

ณ ศูนย์สัมมนาปฏิบัติธรรม เมืองแก้วมณี จังหวัดปทุมธานี